

[Indenrigsministeren.]

sig om store beløb, men jeg kan dog henvise til, at i adskillige andre lande, f. eks. i Sverige, regnes der med betydeligt større beløb. Men jeg ville være særdeles tilfreds, hvis det er muligt for det ærede medlem at give anvisning på, at forslaget kan gennemføres uden så store bekostninger, vel at mærke uden at det medfører en svækkelse af ordningens effektivitet.

Det ærede medlem var også inde på, at det måtte være tilstrækkeligt, at der blev indkaldt 600 mand om året til civilforsvarskorpset, idet der jo allerede var uddannet flere årgange indenfor CBU-korpset. Udvalget kommer imidlertid efter en nøje undersøgelse til det resultat, at det ikke vil være forsvarligt at indkalde under 1 200 mand årligt, og hertil har jeg ment at måtte henholde mig.

Den ærede ordfører ville foretrække, at man som i krigens tid fortrinsvis anvendte CB-mandskab indenfor civilforsvaret, idet man herved kunne opnå, at mandskabet i mange tilfælde samtidig kunne passe dets daglige gerning. Hertil vil jeg sige, som det også er fremhævet i betænkningen, at der for det første ikke er tilstrækkeligt mandskab til at genoplive denne organisation, men yderligere kan anføres, at erfaringerne fra krigens tid viste, at ordningen ikke var særlig effektiv, navnlig fordi der ikke var et tilstrækkeligt antal uddannede ledere. Det er desuden mit indtryk, at krigstidens CB-ordning i nogen grad medførte spild af arbejdskraft.

Det ærede medlem syntes at være noget i tvivl om, hvorvidt det var rigtigt, at værnepligtige, der begærede sig overført til civilt arbejde, skulle kunne indkaldes til civilforsvarskorpset. Der henvistes herved til, at mandskabet ifølge en bemærkning i betænkningen skulle uddannes til betjening af håndvåben. Hertil vil jeg gerne sige, at der ikke i denne bemærkning ligger noget som helst om, at mandskabet skal bevæbnes; der er alene spørgsmål om, at mandskabet under hensyn til de opgaver, det kan komme ud for, skal være bekendt med anvendelsen af de forskellige våben og med behandlingen af ammunition m. v. Jeg vil igen betone, at der absolut ikke er tale om, at civilforsvarskorpset skal have militære opgaver.

Til ordføreren for Danmarks kommunistiske parti, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, vil jeg gerne sige, at jeg var glad ved at høre hans udtalelser om, at civilbefolkningen skal beskyttes i tilfælde af krig, og at denne beskyttelse må forberedes i fredstid, men jeg forstår herefter ikke hans fuldstændige afvisning af forslaget.

Den ærede ordfører kritiserede, at der ikke i forslaget var optaget bestemmelser om vederlag til arbejdere og funktionærer, som skal deltage i bedriftsværnene. Under krigen var forholdet det, at hvervene indenfor fabrikluftværnene oprindeligt blev betragtet som borgerligt ombud, men senere blev der ved overenskomst mellem De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen givet regler om ydelse af vederlag, hvoraf staten refunderede en del. Jeg mener ikke, at der i loven bør optages bestemmelser om ydelse af vederlag, idet det må afhænge af situationen, om og i hvilket omfang vederlag bør ydes. Det vil således være naturligt, at der ydes vederlag, hvis kun en del af befolkningen, f. eks. gennem bedriftsværnene, skal bære civilforsvarets byrder, men udvikler forholdene sig således, at hele befolkningen må deltage i civilforsvaret, vil ydelse af vederlag blive ganske uoverkommelig.

Den ærede ordfører kritiserede dernæst omfanget af disciplinærmidlerne i forslagets § 42. Selvom uddannelsen på visse punkter må være ret hård, er det naturligvis ikke meningen, at den skal anvendes som straf. Det gælder om at søge at få mandskabet til at forstå nødvendigheden af civilforsvarets opgaver, men jeg er ganske enig i, at den hårde træning ikke skal ske i form af „stropeture“ — altså som en slags straf —, men på en sådan måde, at mandskabet bliver ganske klar over, at den er et naturligt og nødvendigt led i uddannelsen.

Ordføreren for retsforbundet, det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby), vendte sig mod forslagets principper, idet han anså det for tilstrækkeligt at bygge på den frivillige indsats. En centralledelse og et civilforsvarskorps var efter hans mening overflødig og i virkeligheden skadelig. Hertil må jeg sige, at erfaringerne fra udlandet og her i landet har vist, at det er udelukket at klare sig med lokale hjælpeforanstaltninger. Det er nødvendigt at etablere en sådan ordning, at der kan ydes hjælp udefra, og en sådan